

ת"פ 33954/04/14 - מדינת ישראל נגד ניב מאיר

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 33954-04-14 מדינת ישראל נ' מאיר
בפני כב' השופט עידו דרואן

מדינת ישראל	
ע"י ב"כ עו"ד נאווה זרנגר	המאשימה
נגד	
ניב מאיר	
ע"י ב"כ עו"ד בני כץ ועו"ד יפית גבאי	הנאשמים

הכרעת דין

בכתב האישום שהוגש באפריל 2014 ותוקן באוקטובר 2014, הואשם הנאשם בעבירה של תקיפה חובלנית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בגין אירוע מיום 11.4.13.

רקע שאינו במחלוקת, האישום ותשובת הנאשם:

1. בעת הנטענת, עבדו הנאשם והמתלונן מר ר' ע' באתר בנייה בתל-אביב, בבניית ביתו של מר גיא יקואל - המתלונן היה הקבלן המבצע את הבנייה והנאשם היה המפקח על הבנייה, בעצמו ובאמצעות חברה שבבעלותו ובה העסיק עובדים.
2. גיא שהה בחו"ל במועד האמור, ובאתר שהו באותו זמן המתלונן, הנאשם שהגיע למקום, ופועלים שביניהם ה"ה יוסף וג'לאל (בילאל) אגבאריה. עובד של הנאשם, מר אביאל שירצקי, היה באתר במשימת פיקוח באותו בוקר אך בעת האירוע כבר לא היה במקום. לטענת התביעה, בעת האירוע נכח באתר עובד נוסף של המתלונן, מר כארם אגבאריה, אך ההגנה כופרת במציאותו במקום.
3. אין חולק, כי בין הקבלן המתלונן והמפקח הנאשם שרר מתח, טבעי וידוע במצבים כאלה: הקבלן שואף לבצע עבודות ביעילות ובמהירות (מבחינתו) בדרכו-שלו; ואילו המפקח מבקש לוודא כי הביצוע תקין, נאות ועומד בתנאי המוסכם עם המזמין, גם אם המשמעות היא הקפדה עם הקבלן ודרישה לביצוע מדוקדק ואף חוזר של עבודות שונות.
4. באותו בוקר הגיע המתלונן לאתר, ולאחר מכן הגיע הנאשם, והתגלע ביניהם ויכוח בנוגע לאיכות עבודת טיח בשעה 10:30 לערך. מכאן נחלקות הגרסאות.

5. לפי גרסת התביעה - היא גרסת המתלונן, הוויכוח הסלים לחילופי קללות, ואז ניסה הנאשם להכות את המתלונן באמצעות מרזב פח שהיה במקום, אך כשל כי המרזב היה גמיש. אז תפס הנאשם "קֶרֶשׁ" - קרש בניין עבה ומוצק - והיכה את המתלונן. המתלונן הרים את ידו כדי להתגונן והקֶרֶשׁ פגע בכף ידו. כך גרם הנאשם לשבר בכפו של המתלונן, שהצריך טיפול רפואי של ניתוחים, תפירה וגיבוס.

6. לפי תשובת ההגנה לאישום, הוויכוח הפך להשתוללות של המתלונן, שהתקרב בצורה מאיימת לנאשם, אך נכשל בקרש או חפץ אחר מהפזורים על הקרקע באתר הבנייה, נפל, וכפו נשברה במגע עם הקרקע כששלח אותה לעצור את נפילתו או להתייבב.

הראיות:

גרסת המתלונן (ע/ת1):

בהודעתו במשטרה מיום האירוע בשעה 15:45 (נ/2), סיפר המתלונן שבעקבות הוויכוח וחילופי הקללות, הרים הנאשם קרש ו"נתן לי בראש, ואני התגוננתי עם היד השמאלית, והקרש פגע לי ביד, הרגשתי כאבים חזקים ונפלתי". עובדים באתר עצרו את הנאשם מהמשך מעשים. המתלונן אמר לנאשם שהוא שבר את ידו וביקש שיסתלק, והנאשם ניסה לתקוף אותו שוב עם פטיש, אך שוב עצרו אותו העובדים. במקום נכחו הפועלים יוסף, ג'לאל, עובד נוסף בשם שריף ושני עובדים נוספים שהמתלונן אמר שימסור פרטיהם בהמשך. קודם לאירוע לא היו איומים או אלימות בין הנאשם והמתלונן.

ביום 2.5.13 החוקרת אפרת צחי (ע/ת4) התקשרה לפועלים שהמתלונן מסר שמותיהם. ג'לאל לא ענה, יוסף קבע מועד לחקירה, ושריף טען כי לא היה בקרבת מקום לאירוע ולא ראה דבר, ולכן לא הגיע לחקירה ולא זומן לעדות (ת/5). החוקרת התקשרה למתלונן לברר מי העדים הנוספים, והמתלונן - שכבר ידע שיוסף זומן לחקירה - אמר שיגיע עוד שניים יחד עם יוסף (נ/4).

ביום 21.5.13 הגיע המתלונן למשטרה ומסר שמות נוספים של עובדים שנכחו במקום - אבו-יוסף וכארם (ת/6). כארם אכן זומן לחקירה והתייבב, ניסיון התקשרות לאבו-יוסף נכשל ובזאת תמו מאמצי החוקרים (ת/7).

בעדותו בבית המשפט סיפר המתלונן שבעקבות הוויכוח, וכשהנאשם חשב שהמתלונן מקלל אותו או את אמו, תפס הנאשם מרזב פח וניסה להכות בו את המתלונן, אך כשל כי המרזב היה גמיש. אז הרים הנאשם קֶרֶשׁ, ניסה להכות בו על ראשו של המתלונן, אך פגע בידו שהורמה בתנועת התגוננות. המתלונן קם ועובדים שהיו באתר תפסו את הנאשם. לאחר שההמולה נרגעה, חש המתלונן בכאב בידו ואמר לנאשם שהוא שבר את ידו ושיסתלק. אז הרים הנאשם פטיש ושב לעבר המתלונן, אך העובדים תפסו אותו שוב. המתלונן התקשר לגיא, שהיה בחו"ל, וסיפר לו מה קרה. הנאשם שוחח בטלפון ועזב את המקום. המתלונן נסע לבית חולים, קיבל טיפול רפואי, ואז נסע למשטרה ומסר תלונתו.

המתלונן הדגיש שהאירוע לא גרם לפגיעה נמשכת.

בחקירתו הנגדית הוסיף ומסר המתלונן שהתנהגותו של הנאשם היתה תמיד גסה ואולי מאיימת, תוך שימוש תדיר בקללות ובמילים גסות. המתלונן הגיע לאתר כי הנאשם התקשר אליו ודרש בגסות שיגיע למקום. הנאשם הוא שהחל

לקלל. על הקרקע היו קרשים וחומרי בניין.

הנאשם הרים את הקרש בשתי ידיו.

המתלונן הדגים את תנועת ההתגוננות והפגיעה - הרמת ידו השמאלית כשכף ידו פתוחה מול פניו וצידה הפנימי קדימה והחוצה (הזרת כלפי מעלה), תוך שגופו מכופף מעט לאחור. הקרש פגע בו בכף ידו סמוך לזרת.

המתלונן הדגים את נפילתו - נטייה לאחור ושליחת היד הימנית אחורה, כשידו השמאלית מורמת מעלה. לדבריו, היו מספר שריטות על אמת ידו הימנית בעקבות הנפילה. המתלונן לא זכר כיצד בדיוק נפל, אך עמד על-כך שידו השמאלית היתה מונפת למעלה ועל ידו הימנית נוצרו שפשופים או שריטות מהנפילה. עוד עמד המתלונן על-כך שהוא זוכר היטב את המכה ואת הנפילה. בעת המכה, חש בה המתלונן אך עוד לא חש בכאב, שהחל דקות ספורות לאחר מכן.

יוסף וג'לאל ראו את האירוע ותפסו את הנאשם. כבר בשלב הרמת המרזב הם התערבו ונטלו מידי את המרזב, אך הנאשם השתולל והשתחרר מאחיזתם, תפס בקרש והכה את המתלונן. לאחר המכה ונפילתו של המתלונן נראה היה שהנאשם נרגע, אך לאחר שהמתלונן אמר לו שכנראה שבר את ידו וקרא לו להסתלק, תפס פטיש וניסה לתקוף שוב את המתלונן.

המתלונן הכחיש את טענת הסניגור, כביכול הוא תקף את הנאשם וגרם לו לשריטה עמוקה בידו, וטען שכלל לא ידע על שריטה.

לאחר האירוע, עוד באתר, התקשר המתלונן למשטרה והנאשם אמר לו "ידעתי שאתה שטינקר". המתלונן ניתק והתקשר לגיא, ובמהלך שיחתם עזב הנאשם את האתר.

המתלונן טען שלא סיפר במשטרה על מרזב הפח בשל מצבו הרגשי בעת החקירה וחוסר ניסיונו בחקירות.

המתלונן טען שלא הראה לרופא את השפשופים או השריטות בידו הימנית, אף לא נבדק כללית, כי עיקר העניין היה בכפו השמאלית והוא הופנה למחלקה האורתופדית.

המתלונן סיפר שאת כארם הסיע לחקירה, ואף דיבר אתו על האירוע קודם לחקירה.

יוסף, פועל ועד ראיה (ע/4):

העד לא התייצב בבית המשפט. התביעה ויתרה לבסוף על העדתו והוא זומן כעד הגנה והתייצב לאחר שהוצא נגדו צו הבאה.

בהודעתו מיום 5.5.13 (נ/5) סיפר העד שהוא עובד כמנהל עבודה בטיח בחברה אחרת (קבלנית משנה), וצוותו עובד באתר. הנאשם הגיע לבצע פיקוח, ויחד עם המתלונן והעד סקר את עבודת הטיח והעיר עליה. בין הנאשם לבין המתלונן החל ויכוח, הנאשם סבר שהמתלונן מקלל אותו (או את אמו), ואז הרים קרש וניסה להכות את המתלונן, שהרים ידו בתנועת התגוננות. הנאשם עדיין לא הספיק לתת מכה למתלונן, כשהמתלונן נפל לאחור - "ברגע שניב הרים את המקל ר' הלך אחורה ופשוט נפל". העד וג'לאל תפסו את הנאשם, שהוסיף וניסה לקחת משהו ולהכות בו את המתלונן, אף לקח פטיש שהעד חילץ מידו.

בעדותו מטעם ההגנה חזר העד על דבריו והוסיף שלא ראה אם הקרש פגע במתלון - "לא ראיתי את האימפקט" - כיון שמישהו הסתיר לו, אך ראה שהמתלון נפל והיתה נפיחות באמת ידו שאותה הרים לגונן על עצמו (העד אמר שהיתה זו היד הימנית, אך הבהיר שאינו זוכר איזו יד). העד חזר וטען גם בחקירה נגדית, שלא ראה אם הקרש פגע במתלון, רק ראה את המתלון מרים זרועו בתנועת הגנה ולאחר מכן נופל.

במקום נכחו עוד פועלים, ביניהם ג'לאל וכאדם. ג'לאל והעד הם אלו שתפסו את הנאשם, אך אולי גם כאדם תפס אותו - היתה מהומה.

העד עומת עם דבריו במשטרה, לפיהם הנאשם עדיין לא הספיק להכות את המתלון, וטען שהדברים היו כפי שהבהיר בעדותו.

העד עומת עם דבריו במשטרה לגבי הפטיש, וטען שזה קרה לפני האירוע עם הקרש.

העד שלל אפשרות שהמתלון נפל מדחיפה ולא מהקרש, אך גם אמר שאינו יודע אם נכשל במשהו כשנסוג לאחור. העד שלל התנהגות אלימה מצד המתלון.

לדברי העד, המתלון לא הסיע אותו לבית המשפט, לא דיבר אתו על נושא העדות, ואף אמר לו לומר אמת. מאז העבודה על אותו אתר, לא עבד כלל עם המתלון.

ג'לאל (בילאל), פועל ועד ראייה (ע/2):

בעדותו מטעם התביעה מסר העד שהוא טפסן העובד אצל המתלון. על הקרקע באתר היו קרשים. ביום האירוע עבד באתר הבנייה, על גג הבית, כששמע צעקות ולאחר מספר דקות ירד לראות מה מתרחש. העד ראה את המתלון ואת הנאשם מתווכחים וצועקים זה על זה, ואז הנאשם תפס את הקרש בשתי ידיו ורצה להכות את המתלון על ראשו.

המתלון הרים את ידו בתנועת התגוננות (העד הדגים הרמת יד ימין באגרוף קפוץ) והקרש פגע בידו (העד הדגים פגיעה באמת ידו הימנית). המתלון נפל על גבו בלי שנשען על ידיו. למתלון היה סימן מהמכה בידו האחת, ושפשופים שנגרמו מהנפילה בידו השניה.

העד ויוסף תפסו את הנאשם שניסה להשתחרר (הדגים), והמתלון אמר שהוא מזמין משטרה. הנאשם הסתלק מהמקום והמתלון הלך לטיפול רפואי.

העד שלל את הטענה, כביכול לפני התקיפה בקרש ניסה הנאשם לתקוף במרזב והוא ואחרים תפסו את הנאשם. העד חזר והבהיר, שתפיסת הנאשם היתה רק לאחר התקיפה בקרש, גם כשעומת עם גרסת המתלון לפיה הוא ואחרים תפסו את הנאשם עוד לפני התקיפה בקרש.

המתלון לא תקף כלל.

העד הגיע לחקירה ברכבו, לא עם המתלון.

כאדם, פועל ועד ראייה (ע/5):

בהודעתו במשטרה מיום 30.5.13 (נ/7) מסר העד, שבאותה עת היה עדיין עובד של המתלון, שהמתלון הוא זה שהביא אותו לחקירה ואמר לו לספר מה שראה "ושאני אהיה דוגרי". איש לא אמר לו מה לומר בחקירתו.

העד עבד במקום אחר באתר כששמע צעקות והלך לראות מה קורה.

בהגיעו למקום, העד ראה את המתלון עומד, והנאשם אוחז קרש בידו. הנאשם "רצה לתת לר' בראש ור' שם את היד ככה מגן על הראש ונפל על הרצפה על המסמרים". העד הבהיר, שהקרש פגע בידו של המתלון, ואז נפל המתלון.

העד תפס את הנאשם מאחור, הנאשם איים עליו שיכה אותו אם לא יעזוב אותו, והעד אמר לו שלא הוא בעל הבית שלו, אלא המתלון.

היו שם גם יוסף וג'לאל, ועוד עובד.

המתלון לא עשה דבר ולא דחף את הנאשם. הנאשם הוא זה שדחף את המתלון.

בעדותו מטעם התביעה מסר העד שעבד אצל המתלון בזמן האירוע, אך אינו עובד אצלו יותר.

בעת האירוע עבד באתר, וכששמע צעקות, הלך למקום וראה שהנאשם מכה באגרופו את המתלון בכתפו השמאלית. לאחר ריענון זכרוננו מהודעתו, תיקן העד ואמר שהיתה זו הדיפה.

העד ראה את הנאשם תופס קרש ומנסה להכות את המתלון בראשו. המתלון הרים ידו בתנועת התגוננות כשהיא מאוגרפת והקרש פגע בפרק ידו (הדגים). המתלון נפל "על מסמרים".

העד, יוסף וג'לאל תפסו את הנאשם, כשהעד לופת את זרועותיו מאחור (הדגים). הנאשם דרש מהעד לשחררו ואיים שיכה אותו. המתלון התקשר למשטרה, העד שחרר את הנאשם והוא ברח מהמקום.

בחקירתו הנגדית סיפר העד שהמתלון שאל אם הוא רוצה להיחקר, העד הסכים, ולאחר שחזר מחופשה לצורך חתונה, לקח אותו המתלון למשטרה. הם לא דיברו על מה שראה העד. העד לא ידע להסביר מדוע נגבתה הודעתו למעלה מחודש לאחר האירוע.

העד הבהיר שכשראה את המתלון והנאשם, הם צעקו אחד על השני. הנאשם הדף בשתי ידיו את המתלון בחזהו (הדגים), והמתלון נפל מהדחיפה וגם מהקרש.

העד לא ידע להסביר מדוע לא אמר במשטרה שהמתלון נפל פעמיים, טענה שהוא לבדו טוען, אך עמד על-כך.

אביאל, מפקח שהועסק ע"י הנאשם (עה/3):

בעדותו מטעם ההגנה סיפר העד שעבד אצל הנאשם, ופיקח על הבנייה באתר. יום לפני האירוע הועברו למתלון הערות, וביום האירוע הגיע העד לאתר לוודא ביצוען. העד העיר למתלון על דברים שלא בוצעו, ואף שהמתלון העיר על קפדנות-היתר, היתה השיחה עניינית. הנאשם שמע טלפונית מהעד את הפרטים ו"לא אהב את זה", ולאחר מכן התקשר המתלון שנסער וכעס שהעד דיווח לנאשם, אף שסוכם שהדברים יטופלו, דיבר אליו בגסות ואף אמר "שזה

ייגמר בדקירה". העד ניתק את השיחה, ובפעם הבאה כשהתקשר למתלון, הוא כבר ענה מבית החולים ואמר שהנאשם שבר לו את היד. הנאשם התקשר לעד לומר לו שהם לא עובדים יותר באתר הזה, אך למרות שאלות העד, לא רצה לספר לו מה ארע. באותו ערב סיפר העד לנאשם על השיחה הזועמת עם המתלון.

גיא, בעלי האתר (עה/1):

בעדותו מטעם ההגנה מסר העד שבעת האירוע היה בחו"ל. המתלון התקשר אליו מיד לאחר האירוע, נשמע נרגש וסיפר לו שהיו "דחיפות" ושהוא שבר את היד. העד היה בלחץ עבודה ונסער ולכן אינו זוכר את פרטי השיחה. לאחר שחזר ארצה שמע העד מהמתלון שהנאשם דחף אותו, היכה אותו, והוא נפל ושבר את ידו. העד הבין שהמתלון והנאשם לא יוכלו לעבוד יחד, ובחר להיפרד מהנאשם משיקולי עלות ותועלת בלבד, בהסכמה.

הנאשם (עה/2):

בהודעתו במשטרה מיום האירוע בשעה 21:33 (ת/4) מסר הנאשם שלפני האירוע היו היחסים בינו לבין המתלון טובים, על-אף ויכוחים מקצועיים שגרתיים. הנאשם הגיע, והתפתח ויכוח על עבודת הטיח שגלש לצעקות הדדיות, כשהמתלון טוען שצעקותיו של הנאשם מעליבות אותו. אז המתלון "קפץ עלי והשתולל ותך כדי דחיפות הוא נפל, ולי יש גם שריטה. הוא פשוט מעד ונפל".

הנאשם הכחיש שתפס קרש והתכוון להכות בו את המתלון, או שתפס פטיש.

הנאשם שמע מאביאל, שהמתלון איים שאם הנאשם יגיע - זה ייגמר בדקירה.

בעדותו מסר הנאשם שבבוקר האירוע הודיע לו אביאל שעל-אף סיכום קודם, לא בוצעו תיקונים מסוימים. הנאשם נסע לאתר, פגש במתלון, ויחד עם יוסף ניגשו לסקור את העבודה. במקום היו עוד כעשרה עובדים, ביניהם ג'לאל, אך כארם לא היה שם מעולם והוא אינו מוכר לנאשם. התחיל ויכוח שהשתלהב. אז עמד המתלון לתקוף את הנאשם, כשהרים את שני אגרופיו מעל לראשו-שלו (הדגים) אך לא הגיע למגע, והנאשם הדף אותו בחזהו בשתי ידיו הפשוטות (הדגים). המתלון נפל, והנאשם לא יודע לומר אם נפל מההדיפה או מחמת שנכשל בקרשים שהיו פזורים על הקרקע. איש לא תפס את הנאשם, אולי הפועלים הפרידו. המתלון צעק "שברת לי את היד", והשניים יצאו בשביל היציאה מהאתר. המתלון אמר שהוא מזמין משטרה והנאשם אמר שאין בעיה והמתין. למעשה, המתלון התקשר לגיא בעל האתר, והנאשם והמתלון הסתלקו איש לכיוונו.

לאחר המקרה התקשר הנאשם לאביאל ואמר לו שלא יעבדו עוד באתר. כשהגיע הנאשם למשרד, מאוחר יותר, "סיפרתי לו שוב לאן זה הגיע ומה היה". אז סיפר לו אביאל שהמתלון, שכעס שאביאל דיווח לנאשם על הליקויים, אמר שהסיפור הזה ייגמר בדקירה.

בחקירתו הנגדית שב הנאשם והכחיש שהרים או אחז קרש, פטיש או מרזב.

הנאשם עומת עם הטענה לפיה עמד המתלון לתקוף אותו באגרופיו, וטען שהחוקר לא חידד את הדברים. כשהמתלון הרים את אגרופיו, הוא היה במרחק של כמטר עד 1.20 מהנאשם. בתגובה, הדף אותו הנאשם וכתוצאה מכך המתלון

נפל ארצה (ע' 78, ש' 4-5). הנאשם תיקן תשובתו המידית במענה לשאלה נוספת ואמר שאולי המתלון מעד על קרש, והוא לא בטוח כלל שהצליח לגעת במתלון (שם, ש' 8-9). הנאשם הסביר שלא יכול היה לסגת כי "אי אפשר ללכת אחורה, זה אתר בניה". המתלון נפל לאחור, על הצד. איש לא תפס את הנאשם לאחר נפילת המתלון.

השריטה שנגרמה לנאשם נגרמה מפגום סמוך.

את דבריהם של עדי התביעה פטר הנאשם כגרסאות שקריות ומבולבלות, של מי התלויים במתלון לפרנסתם. כארם כלל לא היה באתר מעולם.

ראיות רפואיות:

תצלום כף היד השמאלית של המתלון (ת/3) מראה נפיחות או בליטה ניכרת בחלק החיצוני של כף היד, לפני הטיפול.

ד"ר גיל רצ'בסקי (עת/3), מתמחה באורתופדיה, רשם את גיליון הטיפול במתלון שהגיע לטיפול בשעה 11:43 ומסר ש"הותקף ונחבל ביד שמאל" (ת/1). צילום רנטגן הראה שמדובר בשבר במסרק 5 בכף-יד שמאל - כלומר, שבר בכף היד גופא, קרוב לבסיס הזרת (נ/3). החזרת העצם למצבה לא הצליחה והיה צורך בניתוח שבוצע מאוחר יותר. שבר כזה אופייני לכל חבלה ישירה וכל תנוחה שהיד היתה קמוצה, בין אם בנתינת אגרוף לא מיומן ובין אם חבטת חפץ קשה במקום.

ד"ר יעקב פעילן, מומחה באורתופדיה ובכירורגיית כף יד, רשם מסמכים שהתקבלו בהסכמה (ת/ולא העיד). המסמכים מעידים על הניתוח שבוצע ביום 19.4.13 ועל הטיפול הרפואי. במסמך אחרון מיום 31.5.13 נרשם שהמתלון "נחבל מנפילה", אך ברור שמדובר בטעות, לנוכח ת/1.

דין ומסקנות:

1. ראשית לכל אבהיר, שלא אתן כל משקל לשינויי גרסה קלים או לתהיות שוליות בדברי העדים, לרבות המתלון והנאשם, כשמדובר בעניינים שאינם מהותיים, בהתחשב במגבלות הקליטה והזיכרון האנושיים, ובמיוחד כשמדובר באירוע קצר, מהיר ומסעיר, שארע כשנתיים לפני גביית העדויות.

2. עדותו של המתלון עשתה רושם מהימן. המתלון המעיט במהות הנזק שנגרם לו ובוודאי שלא ביקש להאדירו, וככלל היתה עדותו קוהרנטית ואף תואמת את הודעתו במשטרה. המתלון ידע לתאר את פרטי המקרה ולהדגים באופן ברור והגיוני, ואם הודה ביושר שאינו זוכר בדיוק את תנוחת נפילתו - יש בכך כדי להדגים את מחויבותו לדיוק ואת אמינותו. אמנם, המתלון לא סיפר במשטרה על ניסיון התקיפה הראשון של הנאשם באמצעות מרזב, אך מקובל עלי הסברו לפיו התרכז בעיקר בשל מצבו הנפשי וחוסר ניסיונו בחקירות משטרתיות.

3. העד יוסף עשה אף-הוא רושם מהימן:

א. עד זה כלל לא רצה להעיד, ואין כל תלות בינו לבין המתלון. לא נמצא כל סימן לכך שהעד מנסה לרצות את המתלון;

ב. העד העיד באופן ברור ושוטף, וגרסתו היתה שונה מגרסת המתלון בפרטים שונים, כגון עיתוי תפיסת הפטיש על-ידי הנאשם ומקום הפגיעה ביד המתלון. העד גם חזר והבהיר, שכיון שמישהו הסתיר לו, לא ראה את האימפקט - המפגש הנטען בין הקרש לבין ידו של המתלון - אף שראה את הנאשם מניף את הקרש ואת המתלון נופל. העד הבהיר כי הסיק, ולא ראה, שנפילת המתלון נגרמה ממכת הקרש, ולא ניתן לשלול מעידה של המתלון;

ג. סממנים אלו מעידים מעל לכל ספק, שלא היה תיאום גרסאות בין המתלון ויוסף. השוני בין דברי המתלון לדברי יוסף מסיר ספק כזה, אך לוז גרסתו של יוסף תואם את דברי המתלון ומכחיש את גרסת הנאשם:

זעמו של הנאשם על הקללה שסבר שכוונה לעברו; העדרה של כל התנהגות אלימה של המתלון; הרמת הקרש על-ידי הנאשם והתקיפה; נפילת המתלון; תפיסת הנאשם על-ידי הפועלים; נטילת פטיש בידי הנאשם;

ד. יש לקבוע אפוא כי עדותו של יוסף תומכת בדברי המתלון;

4. העד ג'לאל עמד על גרסתו, התואמת לגרסת המתלון, פרט לעניין המרזב. ג'לאל חזר ושלל את טענת המתלון לעניין ניסיון תקיפה במרזב, וכן טעה והדגים את הפגיעה במתלון בידו הימנית. טעות זו מובנת ואינה מציבה כל תמיהה של ממש, אך בוודאי שכוחה יפה לשלול טענת תיאום גרסאות או שינון גרסה שלימד המתלון את העד. כיון שכך, מצאתי אף את עדותו מהימנה.

5. העד כארם מסר עדות שאינה נקייה מספקות:

א. ההגנה טענה כי העד כארם לא נכח כלל במקום. פרט לכארם-עצמו ולמתלון, גם יוסף מאשר נוכחותו של כארם במקום. על-סמך עדות זו, אני קובע כי כארם נכח במקום;

ב. בהודעתו ציין העד וציטט חילופי דברים בינו לבין הנאשם, ועיקרי גרסתו תואמים את דבריהם של המתלון, יוסף וג'לאל;

ג. עד זה הובא על-ידי המתלון לחקירה, למעלה מחודש לאחר האירוע, וכשהמתלון אישר שהוא שוחח עם העד על האירוע. בכך לבד אין כדי לפסול את ערך העדות, וראו למשל דברים שנאמרו בסעיף 36 לדברי הש' ג'ובראן בע"פ 5762/13 פאעור נ' מ.י. (2014);

ד. עד זה הוא היחיד מעדי התביעה שטוען שהנאשם גם דחף את המתלון, ושהמתלון נפל פעמיים. טענה זו שעלתה רק בעדות העד עוררה תהייה, שמא מנסה העד "לארגן-מחדש" את גרסתו משהועמדה בספק, במקום להודות בשכחה, חוסר ידיעה, או באפשרות לטעות. לכן, אנקוט בצעד הבטוח ודברי עד זה לא ישמשו לקביעת ממצא מפליל;

6. גרסתו של הנאשם עוררה תמיהות וספקות הנוגעות לגלעין הגרסה:

א. עיקר בגרסת הנאשם, למעשה - ההסבר להתפתחות העניינים לשיטתו - היתה התקדמות המתלונן לעברו באגרופים מונפים, בכוונה לתוקפו, כך שהנאשם נאלץ להגן על עצמו. לא ברור כלל, כיצד עניין כה מהותי ובסיסי נעדר כליל מהודעת הנאשם;

ב. בהודעתו טען הנאשם שהיו דחיפות הדדיות, אך הסתבר בעדותו שאין הדבר כך - המתלונן כלל לא הגיע למגע עם הנאשם. שוב מדובר בנקודה מהותית ובסיסית, והנאשם מסר לגביה פרטים לא מדויקים בחקירתו;

ג. הנאשם מסר בחקירתו שהמתלונן "פשוט מעד ונפל", ורק בעדותו התפתחה גרסתו לתיאור מלא של הדיפתו את המתלונן. בחקירתו הנגדית הפתיע הנאשם וטען כי למעשה אינו בטוח כלל שנגע במתלונן. שוב, מדובר על שינויים מהותיים שאין לקבלם בתואנות של חלופי הזמן או חוסר ניסיון בחקירות;

ד. בחקירתו הנגדית למעשה הודה הנאשם שהמתלונן נפל כתוצאה מהדיפתו, אך במענה לשאלה נוספת, חזר בו מהמשמעות הברורה של דבריו (ע' 78, ש' 9-2);

ה. הנאשם מסר בחקירתו שנגרמה לו שריטה כתוצאה מהשתוללות המתלונן, אך התחזור שבכלל נפגע מפיגום סמוך;

ו. העד אביאל מסר עובדה מתמיהה, ולפיה לא רצה הנאשם לספר לו מה התרחש באירוע. לא ברור כלל, אף לא ניתן הסבר, מדוע הנאשם לא סיפר לאביאל - שהיה מעורה בסכסוך - מה קרה, אלמלא ביקש להסתיר פרטים. כך ארע, שגרסה מלאה של הנאשם התפתחה ופורטה רק בשלב מאוחר, בעת המשפט, ואף-זאת לא באופן לכיד, כמתואר לעיל;

7. עדותו של ד"ר רצ'בסקי תומכת בגרסת המתלונן:

א. העד העיד שהנזק שנגרם עשוי להתיישב עם חבלה בחפץ קהה, כשיד המתלונן הורמה בתנוחת התגוננות - כגרסת המתלונן;

ב. בחקירתו הנגדית נשאל העד לגבי אפשרות שהנזק נגרם עקב מכת-אגרוף לא-מיומנת של הניזוק (ככל הנראה, לנוכח גרסה שסוף-דבר לא הוצגה לבית המשפט). עם-זאת, נמנעה ההגנה מלשאול את העד לעניין לזו גרסתה - האם הנזק יכול להיגרם במגע כף היד בקרקע, בעת נפילה לאחור? החקירה הנגדית הינה הכלי המרכזי בבחינת עדותם של עדים. כאשר נמנע צד מחקירתו הנגדית של עד בנקודה מהותית, חזקה שתשובות העד לא היו משרתות עניינו (בכפוף לחריגים אינם מתקיימים בעניינינו) (ע"פ 38/61 **יצחק נ' היו"מ**, פ"ד טו , 514, 528; ע"א 260/82 **סלומון נ' אמונה**, פ"ד לח(4) 253, 258; ועוד);

8. משמצאתי את עדויותיהם של המתלונן, יוסף וג'לאל מהימנות ואמינות, כל אחת לעצמה ובשילובן זו בזו, משמשתלבות עדויות אלו בעיקריהן, וללא חשד תיאום או שינון מוקדם; משתואמת החבלה את גרסת המתלונן,

ומשנמנעה ההגנה ביודעין לבדוק התאמתה לגרסת הנאשם; לנוכח התהיות והפגמים בגרסת הנאשם; ומשלא הובהר מדוע נמנע הנאשם מחלוק עם אביאל את פרטי האירוע החרג - אני מוצא את גרסת התביעה מבוססת דיה כדי לקבוע ממצאים לחובת הנאשם מעל לספק סביר, בעוד גרסת הנאשם אינה ראויה לאמון כלל.

9. לא נעלמה מעיני העובדה, שתיאור ניסיון תקיפה ראשון של הנאשם את המתלון באמצעות מרזב, עלה רק בעדות המתלון, שנסתרה לעניין זה בדברי ג'לאל:

א. התמיכות לעיקרי עדותו של המתלון מאפשרות לפלג עדותו באופן הגיוני, מנומק וברור, ולהסתמך על החלקים העיקריים, המתיישרים עם יתר הראיות כנמנה לעיל, כמבוסס במשפט המקובל בכלל ובמשפט הישראלי בפרט. בכל יום ויום נתקלים בתי המשפט בעדויות אשר אינן אמת צרופה, מקשה אחת של חומר טהור ואמין משפה לשפה. אין בכך כדי למנוע השתתת ממצאים על אותם חלקי עדות שנמצאו מהימנים, במקום בו ניתן לברר ולקבוע את מהימנותם של חלקים אלה בכלים הנהוגים לבחינת עדויות (סעיף 57 לפקודת הראיות; בר"ש 7576/14 **והבי נ' מ.י.** (2014) בפסקה י"ב, על הפסיקה הנזכרת שם; ע"פ 511/11 **מריסאת נ' מ.י.** (2012); ע"פ 5232/10 **אבו ג'ומעה נ' מ.י.** (2012) בפסקאות 23-24; ע"פ 5008/10 **פלוני נ' מ.י.** (2011); ע"פ 6929/06 **פלוני נ' מ.י.** (2008); ע"פ 6295/05 **וקנין נ' מ.י.** (2007) בפסקה 40 לדברי הש' פרוקצ'יה; ע"פ 10596/03 **בשירוב נ' מ.י.** (2006);

ב. אכן מדובר בתהייה שאין לה תשובה נחרצת בראיות (והשערות אפשריות לכאן או לכאן), אך מדובר בעניין שאינו מחייב הכרעה לגוף האישום: לנוכח הכמות והאיכות של הראיות המבססות את גרסת התביעה, אין בתהייה זו כדי לפגוע ברמה הגבוהה של המהימנות הצומחת מכולן גם-יחד (בשונה ממצב שבו היתה עומדת עדותו של המתלון לבדה);

ג. סתירות ותהיות שלא יושבו, כשאין פוגמות במבנה הראייתי בכללותו, ואפילו קיומם של "חללים סתומים בפרשה שהוכחה, שלא ניתן למלאם בתוכן", לא בהכרח מקימים ספק סביר. כך גם בענייננו, לנוכח משקלו של ה"יש" הראייתי, שאינו נסמך אך ורק על עדות המתלון, וכאשר מדובר ב"שוליו של האירוע העברייני" (פסקאות 40 ו-52 לדברי הש' פרוקצ'יה בע"פ 6295/05 **וקנין נ' מ.י.** (2007); עוד ראו סעיף 96 לע"פ 4776/10 **פלוני נ' מ.י.** (2012) וע"פ 3623/11 **פרעוני נ' מ.י.** (2012), מבין רבים);

10. המסקנה המתבקשת היא שיש להרשיע את הנאשם לפי גרסת התביעה. עם-זאת, והרבה מעל הצורך, אתן דעתי גם לגרסת הנאשם, ככל שניתן להסיק גרסה יחידה ומוצקה מדבריו:

א. גרסת הנאשם לפיה פעל מתוך הגנה עצמית בהדיפתו את המתלון, נטולת כל בסיס. המתלון הרים לכאורה את אגרופיו מעל ראשו, אך היה במרחק-מה מהנאשם, שיכול היה בקלות לסגת לאחור, גם אם האמין שפני המתלון לתקיפה - אמונה שאין לה בסיס ממשי גם לפי דברי הנאשם;

ב. דחיפת המתלון גרמה לנפילתו, בין אם ישירות ובין אם על-דרך הפרת שיווי משקלו וגרימת מעידתו על חפץ כלשהו. הנאשם לא טען שהמתלון נפל אגב הליכה, והוא-עצמו קושר

את המעידה או הנפילה להדיפתו את המתלונן. תוצאה של נפילה עקב הדיפה היא תוצאה צפויה ומסתברת, בוודאי בתנאים השוררים באתר בניה;

ג. כך, אפילו היתה מתקבלת גרסת הנאשם, היה מקום להרשיעו בעבירה המיוחסת לו הגם שלפי עובדות שלא נטענו בכתב האישום, לפי סעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נ"מ], תשמ"ב-1982. פשיטא, שמשעלו עובדות אלו מפי הנאשם עצמו, ניתנה לו - כדבעי - ההזדמנות להתגונן;

11. עוד נתתי דעתי לטענת ההגנה בדבר מחדלי חקירה, אך לא מצאתי בה ממש. ההגנה לא הצביעה על נזק קונקרטי שנגרם, ועיקר טענותיה כווננו נגד הודעתו של כארם שממילא לא ניתן לה משקל בהכרעת דין זו. אזכיר ההלכה בפסוקה לעניין זה, כפי שתומצתה בע"פ 8754/13 **סעדה נ' מ.י.** (2014): טענה של מחדלי חקירה נבחנת על-פי נסיבות המקרה הקונקרטי תחת השאלה האם קופחה הגנתו של נאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות נגדו. ככל שהיעדר ראיה נובע ממחדל חקירה המיוחס לתביעה, ראיה שיכלה לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר, הרי שמשקלו של מחדל החקירה יגדל. כלומר, לא די בקיומו של מחדל חקירה כדי לבסס ספק סביר, אלא נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורש העניין. מחדל שכזה לא נמצא בענייננו.

סוף דבר:

אני מרשיע את הנאשם לפי העובדות המיוחסות לו בכתב האישום המתוקן מחודש אוקטובר 2014, בעבירה של תקיפה חובלנית לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ"ז כסלו תשע"ו, 09 דצמבר 2015, במעמד הצדדים.